

Tôi có một trúc mã, xuất sắc giống như quái vật.

Sống trong một tiểu khu, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mỗi ngày cùng đến trường cùng tan học, thường xuyên đến nhà đối phương chơi.

Mẹ tôi luôn luôn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cần nhằn tôi, nói rằng nếu tôi xuất sắc bằng một nửa người ta thì tốt rồi.

Mỗi lần tôi nghe thấy đều muốn bấu môi, còn một nửa cơ, một nửa của một nửa cũng không làm được.

Từ nhỏ Sở Chi An đã không thích nói chuyện mấy, cũng không thích kết bạn, nhưng cứ thích bắt nạt tôi.

Mỗi lần tôi muốn chơi ác lại luôn trở nên trung thực bởi cái nhìn thản nhiên của cậu ấy.

Hết cách rồi, dù sao còn phải dựa vào bài tập của người ta để sống qua ngày.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu mà.

Theo cách nói của mẹ tôi, tên của hai chúng tôi còn có chút liên quan.

Năm đó quan hệ hai gia đình tốt như người một nhà, lúc hai chúng tôi sinh ra chỉ cách nhau ba ngày.

Sau khi nhà tôi lật hết từ điển đặt tên cho tôi là Tô An, mẹ của cậu ấy đã quyết định ngay tại chỗ đặt cho cậu ấy cái tên Sở Chi An này.

Sau khi biết tôi đã cưỡi cậu ấy suốt một tuần.

Cậu ấy lớn hơn tôi ba ngày, từ nhỏ được tận tâm dạy dỗ phải làm một người anh trai tốt, nhưng khi còn nhỏ tên này là “que kem nhỏ”, lớn rồi là “que kem to”, từ trước đến giờ chỉ có tôi luôn bám dính, lại thích bắt nạt tôi, còn khurót mới đến người anh trai tốt.

Có lúc tôi cũng cảm thấy tôi không cao bằng cậu ấy học không giỏi đều vì cậu ấy, anh em yêu thương kính trọng nhau? Chuyện này không thể nào.

Cách nhìn của tôi đối với tính cách của cậu ấy từ trước đến nay đều là lạnh lùng vô tình ngày thường có thể làm chó thì sẽ không làm người, cách nhìn này đã kéo dài đến năm lớp tám.

Khi đó nhà trường mở lớp bồi dưỡng học sinh ưu tú, mỗi tối đều sẽ thêm tự học tối, tôi không phải kiểu chịu khó, tất nhiên luôn lười chây thây ở lớp bình thường.

Nhưng Sở Chi An không chịu khó học tập giống như tôi đã thoải mái vào lớp bồi dưỡng, tôi ước ao ghen tị với thiên bẩm của cậu ấy.

Có lẽ tôi trời sinh xui xẻo, ngày đầu tiên tự về nhà đã gặp phải một đám lưu manh tiếng xấu lan xa, bọn chúng cướp tiền của tôi, còn chơi đùa muốn xé cặp của tôi.

Kết quả phản kháng đương nhiên là bị đánh một trận như từ, khoảnh khắc này tôi vô cùng hối hận nghỉ hè lớp sáu năm không đi huấn luyện với Sở Chi An.

Tôi khắp khiêng quay về cổng trường chờ Sở Chi An tan học, đáng về thăm hại này cũng chỉ có thể tạm thời đến nhà cậu ấy tránh, đúng lúc cô chú đều đến nơi khác công tác, sẽ không về trong thời gian ngắn.

Khi tôi ngồi xổm ở cổng trường ngủ gật lần thứ tư, Sở Chi An cuối cùng cũng đi ra, lớp tám cậu ấy đã cao hơn bạn cùng lứa một cái đầu, vô cùng bắt mắt trong dòng người.

Khi nhìn thấy tôi rõ ràng cậu ấy ngẩn ra, bước nhanh chạy về phía tôi, trong mắt là sự lo lắng tôi chưa từng thấy.

Trước đó tôi vẫn cho rằng cậu ấy luôn vui giận không lộ. Có lẽ mặt mũi tôi sưng vù ngồi xổm ở cổng nhìn thăm quá, giống con chó lang thang vô cùng đáng thương.

Tôi suy nghĩ viễn vông, chắc chắn vừa xấu vừa thảm, nếu không thì cũng không dọa Sở Chi An.

Tôi đã nghĩ xong mặt dày mày dạn như thế nào để đến nhà cậu ấy, thậm chí đã bịa ra lý do rồi, bất ngờ là, cậu ấy không hề nói gì, chỉ im lặng ngồi xổm cổng tôi trên lưng, một tay cẩn thận nâng tôi, một tay xách cặp của hai chúng tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn bên mặt cậu ấy, đèn đường chiếu một lớp ánh sáng vàng ấm lên lông mi của cậu ấy, tôi xuất thần nhìn vào mắt của cậu ấy, lông mi của một đứa con trai sao lại dài thế.

Có khoảnh khắc, tôi rất muốn duỗi tay sờ lông mi của cậu ấy.

Lúc đi ngang qua quán net cậu ấy nhìn thoáng qua vào trong, tôi liếc một cái theo ánh mắt của cậu ấy đã thấy đám lưu manh kia, lập tức cảm giác vết thương trên người trên mặt đau hơn, ngón tay không tự giác siết chặt vải trên vai cậu ấy.

Bước chân Sở Chi An khựng lại, nghiêng mặt sang khẽ nói câu gì đó với tôi, tạm thời tôi không nghe rõ, hình như là đừng sợ.

Cậu ấy cổng tôi về nhà, đặt lên ghế sofa, ngồi xổm trước mặt tôi nhíu chặt mày bôi thuốc cho tôi, động tác nhẹ nhàng không tưởng nổi.

Tôi chưa từng thấy Sở Chi An dịu dàng đến vậy, trong khoảng thời gian ngắn đã quên đau, chỉ biết ngẩn người nhìn mặt mày cậu ấy cụp xuống.

Sở Chi An bôi thuốc cho tôi xong bảo tôi đi ngủ trước, sau đó không nói gì và ra ngoài.

Tôi vẫn chưa buồn ngủ lắm, bèn ngồi ở đó chờ cậu ấy về.

Không biết qua bao lâu, tôi chờ đến mức sắp ngủ thiếp đi mới nghe thấy tiếng mở cửa, tiếng bước chân rất khẽ.

Tôi ngồi dậy mơ màng nhìn về phía Sở Chi An, trong nháy mắt nhìn rõ đã bị dọa tỉnh táo.

Quần áo của cậu ấy rất bẩn, giống như đã lăn trên mặt đất, cổ áo có dấu vết xé rách, lẫn với trầy da, thậm chí có vết máu rỉ ra, dưới ánh đèn sáng rõ tôi còn nhìn thấy một vết bầm tím ở khoeo miệng cậu ấy.

Cậu ấy rõ ràng hơi giật mình khi nhìn thấy tôi vẫn ở phòng khách, sau đó điềm nhiên như không có việc gì cúi đầu nhanh chân đi về phòng ngủ.

“Cậu đã đi đâu?”

Lúc nói ra tôi mới phát hiện giọng mình run rẩy rất nhỏ.

Bước chân cậu ấy dừng lại, đưa lưng về phía tôi không nói gì.

Đáp án gần như chắc chắn, tôi cảm giác trong cổ họng như có thứ gì đó cản trở, khiến tôi rất khó phát ra âm thanh, tôi cố gắng khiến giọng mình trở nên bình thường hơn.

“Cậu đến quán net tìm bọn chúng à?”

Cơ thể cậu ấy cứng ngắc đứng ở đó, đưa lưng về phía tôi giữ im lặng.

Tôi lại gọi cậu ấy lần nữa: “Sở Chi An.”

Hình như cậu ấy thờ dài, xoay người đi đến trước mặt tôi rồi ngồi xuống, duỗi tay chạm nhẹ vào mặt tôi, hỏi: “Còn đau không?”

Tay cậu ấy rất đẹp, khớp xương rõ ràng, bây giờ lại mang theo vết xanh đen và đỏ.
Tôi há miệng, vẫn chưa kịp nói lời nào, nước mắt lại đột nhiên vỡ òa, tôi cảm nhận được cậu ấy dùng giấy nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi, vụng về lặp lại an ủi tôi: “Không sao đâu, không sao.”

Tôi vẫn không cảm được rơi nước mắt, tôi biết như vậy rất mất mặt, nhưng tôi không kìm được.

Cậu ấy thờ dài ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, dỗ dành bên tai tôi như dỗ trẻ con:

“Tớ không đau, thật đấy.”

“Bọn chúng còn thảm hơn tớ, tớ từng luyện võ, cậu quên rồi à?”

“An An, đừng khóc nữa...”

...

Tôi đã quên đêm đó bao lâu mới ngủ, chỉ nhớ rõ cái ôm của Sở Chi An rất ấm áp, là nhiệt độ thuộc về Sở Chi An..